

gnasque subibit molestias. Illi temperans, huic intemperans, est similis; adeoque hunc esse miserum efficitur. Negat Callicles, siquidem cui plena sunt dolia, nullam amplius percipit voluptatem, quippe quae infusione continua paratur. Egregia sane, ex intimaque animi natura hausta responsio, quam vrinam Plato aliique Graecorum philosophi magis pensitassent! Hi namque summam veramque felicitatem ponunt in statu, et rem quietam mutationisque expertem eam autumant, hominem cum Deo confundentes, nostramque in agendo, et quae defunt aut deceidunt supplendo, beatitudinem consistere, non animaduertentes. Hoc idem Socrates etiam refutans Calliclem tantum respicit, eoque ipso vim demonstrationis haud parum infringit. Rationem enim subducit sic: si in eo ponitur hominum beatitudo, ut esurientes edant, sitientes bibant, cupiditatesque in summa omnes haud multo expleant negotio; et scabiosi, dum sese fricant, quique obscenis fruuntur voluptatibus, felices sunt dicendi, cum nullum inter voluptates discrimen statuatur. Iucunda porro quae sunt, non omnia sunt bona; scientia namque et voluptas inter se differunt; fortitudo autem, etsi a scientia differt, cum scientia tamen saepe iungitur: ergo fortitudo, quae est bona, et scientia, quae et ipsa est bona, differunt a voluptate, bonumque et iucundum non sunt unum. Sunt porro felicitas et infelicitas contraria sibi, nec inesse simul unum et eidem possunt; eodemque modo bonum se et malum habent: quaecunque ergo ita sunt comparata, ut simul insint eidem, simulque accedant et recedant, ea esse bona malaue nequeunt. Huius sunt naturae iucunda omnia: esurire namque molestum, esurientem edere iucundum est; quique esuriens edit, dolens simul gaudet, eodemque, quo molestia perit, tempore, voluptas